

пути она съдеше недвижима при край моря, и мокреще онова мѣсто со свои слезы, и бѣше не престанно обращена кадѣ оную страну, отъ гдѣ корабль Одиссеевъ като пресичаше волны, быде невидимъ отъ нейныхъ очи.

Внезапу она созрѣ трошенија отъ единъ корабль кой се бѣше строшилъ, дѣски отъ сѣдалища разтрошены, расщѣпены лопаты и разсѣяны тукъ тамъ по песокъ, едно кормило, едну машу *), важя плахаха по край море: послѣ она согледа отъ далекъ двоинца человѣцы, отъ кои единій се видѣше по возрастенію, другій же ако и да бѣше младъ, приличаше въ образѣ Одиссею. Онъ имаше неговую крѣсть и неговую прѣгавость, неговый станъ и неговоѣ великолѣпно шествіе. Богиня разумѣ че е онъ Телемахъ сынъ онаго Ироя: но Бози, ако и да превосходать отъ далекъ во разумѣнїи сички человѣцы, она обаче не може да познае кой бѣше оный человѣкъ толку достопочтенъ, отъ кого бѣше Телемахъ спутешествуемъ. Причина е че великіи бози ырыятъ отъ помаліи сичко онако що е тѣмъ пріятно: тѣмже и Минерва, коя спутешествуваше Телемаха подъ образа на Ментора, не щея да ю познае Калипсо.

Калипсо **) обаче се радуваше заради това кораблетрошеније, кое носеше въ нейный островъ Одиссееваго сына, кой приличаше толку отцу сво-

*) Маша, корабскій дирекъ що держи корабская платна.

**) Читателю, колко те срѣтнатъ собственни имена, гледай въ Митологію на край книги, тамо са писани по азбучному нарежденію въ кратцѣ босноисторіи ихъ.